

KIS LAP

... HÁTRAFORDULT. (Lásd a 165. lapon.)

mában
eküld-
Béldy
Pazar
Vireigl
akobo-
émete-
rén és
lla és

vára

Ferike
frt 76

s kis
si.

pület
t.

AZ ARANY ÓRA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

Az nap mult minden különösebb esemény nélkül, kivéve, hogy egyszer délután a mint ismét kunyhóeskájukban ültek, valami zajt hallottak a víz felől. Imre fölugrott, a lányok utána s egy bokor mögül látták, hogy csónak közeledik, a csónakban pedig Aladár ül. Roppant ügyetlenül evezett s minduntalan attól lehetett tartani, hogy vagy az evezőt vesztí el, vagy kifordul a csónakból. Irénke és Lottika nevetni kezdtek s elő akartak ugrani, hogy visszafizessek Aladárnak a minapi gunyolódást; de Imre megfogta őket.

— Ne mozduljatok . . . nem szabad megtudnia, hogy itt vagyunk. Kunyhókat a bokroktól nem veszi észre.

— Igaz, jobb lesz, ha nem fedezi föl kedves helyecskénket. Innen mi majd jól láthatjuk és mulathatunk rajta, miként kinlódik az evezéssel. Bizonyosan megrostelte, hogy nem ért hozzá, hamar bele akar tanulni.

Imre a fejét rázta.

— Mást akar, attól félek . . . de remélem, nem fedezi föl.

Aladár csakugyan kinos evezetése közt is fürkészőleg nézegetett mindig körül. Egészen közel haladt el Imreék és a nád közé rejtett csónak mellett, de elhaladt a nélkül, hogy valamit észrevett volna. Mikor már eltűnt a folyó kanyarulatánál, Imre így szólt:

— Fogadni mernék, hogy a csónakunkat keresi, szeretné megtudni, hol van

kikötve. Nem látta meg, de addig fogja kutatni, míg megtalálja.

— Hát aztán? A csónak a tied, mi köze hozzá?

— Elronthatja, viz alá süllyesztheti — tőle az efféle kitelik. Azt hiszem, legjobb lesz, ha a csónakot kihúzzuk a partra, ide a sűrű bokrok közé, mert a nádist még át fogja kutatni. Jó lesz néhány napig ide nem jönnünk, mert Aladár bizonyosan kémlelődni fog utánunk; de bele fog unni s aztán kedvünkre mulathatunk.

Hozzáfoglak a csónak kivonszolásához, de ezzel nagyon nehezen boldogultak. A lányok gyöngék voltak az effélére, Imre pedig, bármilyen izmos fiú volt, egy-maga nem birt a nehéz csónakkal.

— Ha itt volna az öreg Ambrus, mindjárt segítve volna a bajunkon.

— Keressük meg. Talán itt heverész valahol.

Csakugyan rátaláltak a kis sziget tulsó végén s a szelid öreg készséggel engedett a hívásnak, mosolyogva ment utánok. Imre megmutatta neki, mit tegyen s a jó Ambrus erős kézzel megragadván a csónakot, vonszolta a legsűrűbb bokrok közé. Aztán visszament előbbi helyére s tovább sütkérezett a napon.

Hogy Aladár csakugyan a csónak után kémlelődött, ez már másnap bizonyossá lett. Mikor Irénke és Lottika újra találkoztak Imrével, ez így szólt:

— Mondtam ugy-e, hogy valami esinyt forral a csónakunk ellen? Az inasa ma ott járt a házunk körül, mintha csak véletlenül tévedt volna arra. Aztán fürkészgette, hova lett az az ócska ladik, mely a kertünkben hevert . . . mindenkép sze-

rette
hogy én
ban van
dárnak,
ten vég
ezentul
ben. Ma
a vizre,

Má

hanem m
Kissé a
a helyhe
minden m

— I

Irénke ö

Imr

partra,
látszottal

—

idegené.

— T

— M

csónakna
haza visz
hozzá. K
segítsen v

A sz
rendes he
séggel me
nakkál vo

— N

a csónakb

— É

ról, felelt

Meg
levonszolta
vizen volt,

— J

rette volna kitudni, hova vittem. Csak-hogy én persze rögtön láttam, mi járatban van. Most már nem lesz nyugta Aladárnak, míg ki nem fürkészi. Ott a szigeten végre is ráakadhat s legjobb lesz, ha ezentul a csónakot otthon tartom a szímben. Ma már késő, de holnap visszatoljuk a vízre, aztán haza evezek vele.

Másnap be sem várták a délutánt, hanem még délelőtt kimentek a szigetre. Kissé aggódva közeledtek rejtekükhez és a helyhez, hol a csónak el volt dugva; de minden rendben volt.

— Még nem akadtak nyomra, szólt Irénke örvendezve.

Imre azonban haragosan mutatott a partra, hol a homokban nagy lábnyomok látszottak.

— Már jártak itt . . . ez a lábnyom idegené. Nagyon nagy.

— Talán csak az Ambrusé.

— Meglehet. De ha itt jártak is, a csónaknak békét hagytak; most pedig haza viszem s ott többé nem férhetnek hozzá. Keressük meg az öreg Ambrust, segítsen vízre tolni a csónakot.

A szegény elmebeteg ott találták rendes helyén s mint mindig, most is készséggel ment utánok. Mikor ismét a csónaknál voltak, Lottika így szólt:

— Nézzétek csak, mennyi falevél van a csónakban.

— Éjjel a szél rázhatta be' a fákról, felelt Imre.

Megragadták a csónakot s csakhamar levonszolták a vízhez; mikor félig már vizen volt, Irénke ijedten kiáltott fel:

— Jaj, víz megy bele, nézzétek!

— Oh, bizonyosan csak az orra bukkott víz alá, mikor letoltuk, biztatá Imre. Majd kimerítjük.

Még egyet löktek a csónakon s egészen rajta volt a vizen; de a helyett, hogy fent lengett volna, süllyedni kezdett s ijesztő gyorsasággal megtelt vízzel. Mindnyájan meredten hámultak oda, Imre pedig halálsápadt lett haragjában s végre fölkiáltott:

— Tehát mégis megtette! Most már értem, miért volt a csónak tele falevéllel . . . ő szórta bele . . . itt járt . . . lyukat fúrt a csónak fenekébe . . . nézzétek, hogy bugyborékol bele a víz . . . egész szítává rontották . . . most már segíteni sem lehet rajta.

Bizony nem lehetett, annál kevésbbé, mert ezalatt a csónak már egészen megtelt vízzel s mikor Imre az utolsó szavakat mondta, a csónak épen elmerült a folyó fenekére. Irénke és Lottika nem bírták elfojtani könnyeiket s szivökben nagy harag támadt Aladár ellen: Imre pedig, amint a csónak elsüllyedt, szikrázó szemmel kiáltá:

— Jól van, szeget szeggel! Ha nekem nincs csónakom, neked sem lesz!

Megfordult és gyorsan távozni készült; de Irénke kitalálta gondolatát s karon ragadta.

— Oh Imre, mit akarsz tenni? Ne menj . . . ne gondolj vele . . . vessük meg azt a gonosz Aladárt. Elmulatunk mi csónakázás nélkül is . . . Még valami bajba keverednél, ha te is effélet akarnál tenni.

Imre meredten bámult maga elé, aztán végre így szólt:

— Ne törődjetek ti velem, hogy én mit akarok tenni . . . Különben most csak-

kötöttek, hogy maguknak is örömük telt benne.

— Tetszeni fog nagyapácskának ugy-e? szólta Milike.

— Meghíszem azt. Hát még a mivel én külön fogom meglepni, annak fog ám csak igazán örülni!

— Mi az? Mi az? kérdé Milike kíváncsian.

— Azt nem mondhatom meg. Titok.

Igenis, Katicza külön meglepetést szerzett a nagyapának. Minap, mikora szőlőben járt, az öreg vinczellér elvezette egy szőlőtőhöz.

— Nézze, kisasszonykám, ez ritkaság. A többi szőlő még mind olyan savanyu, hogy meg sem lehet kóstolni, de ezen az egy tövön már teljesen érett szőlő van. Majd a nagyapának kedveskedünk vele, nagyon szereti a szőlőt.

— Jaj de jó gondolat! Holnap van a születése napja... tudja mit, Mihály bácsi? Ne szóljon senkinek, majd én meglepem vele nagyapácskát. Szép füzért csinálunk a szőlőtől s azt felfüggesztem a szobájában. Majd csodálkozik mindenki.

Az öreg vinczellér beleegyezett és szépen elő is készített mindent. Katicza pedig a viláért el nem árulta volna a tit-

kot. Csak épen annyit mondott Milikének, hogy valami titka van.

De a nyughatatlan Milikének ez épen elég volt. Mikor látta, hogy Katicza semmiképp sem akar többet mondani, csak annál inkább kíváncsi lett és eltökélte magában, hogy csak azért is kifürkészi a titkot. És ez sikerült is neki. Észrevette, mikor Katicza egy nagy kosárral beosont a nagyapa szobájába. A nagyapa épen a kertben sétált s Katicza azt hitte, Milike is ott van. Egyszer, a mint a szőlőfürtöt fölaggatta, valami neszt hallott ugyan és hátrafordult (Lásd a képet a címlapon.), de nem látott semmit s örömmel végezte be munkáját, aztán sietett a kertbe a többiekhez. Mikor odaért, hallotta, hogy a csacska Milike épen elbeszéli, milyen meglepetést készít Katicza a nagyapának.

Igy jóformán vége lett a meglepetésnek, bár a nagyapa persze így is örült Katicza gyöngéd figyelmének. De Katicza majd sirva fakadt bosszuságában, hogy terve ilyen rosszul sikerült, úgy hogy végre még a nagyapa vigasztalta.

— Sebaj, kedvesem. De lásd, az olyan kicsike gyermekre, mint Milike, még nem szabad titkot rábizni.

— Hiszen én nem is bíztam rá, meg sem mondtam neki!

Lassan-lassan azonban kiderült, hogy annyit mégis mondott, hogy titka van. Erre pedig a nagyapa mosolyogva mondá:

— Okulj rajta, Katiczám. Ha épen valami ártatlan kis titkod van, tudnod kell hallgatni. Mert a ki azt kifecsegi, hogy titkot tud, az félig elárulta magát a titkot is.

BETÜREJTVÉNY.

K A M S, K A P '20 t
 ü é s, ü A P '20 á

Apró hal.

(Képpel a 168—169. lapokon.)

HEGYBŐL fakad
 A kis patak.
 Hegyből szakad,
 Aztán szalad
 Fűzek alatt,
 Fölszillanván mint a szikra
 Le a síkra.
 Kicsi patak:
 Abban vannak,
 Apró halak,
 Rózsapettyes
 Ügyes, sebes
 Pisztrángocskák:
 A habocskák
 Tükörtiszta
 Vidám, síma
 Vízét lakják.
 S nagy sebesen
 A pataknak
 Vize ellen
 Uszálgatnak;
 Nagy ügyesen
 Nagy sebesen
 Am a halász
 Ott a lesben,
 Oda setten —
 Hej vig pisztráng
 Már ő
 Az a reád
 Váró
 Apró-horgas haló,
 Az tégedet szemelt ki —
 Halálotat jelenti!
 Hej már többet nem örülsz,
 A varsába bekerülsz,
 A tanyára lekerülsz,
 A hol a kis Pistúka
 Nagy örömben kiqyúlva
 Így kiált föl: »Éd's apám,
 Ez csak a halacska ám!
 A varsából kivőszszük,
 Nyársra húzzuk, mögsütjük,
 Oszt jóízűn mögőszszük!«

UTAZÁS RESTSÉG ORSZÁGÁBA.

— Tréfás mese, hét képpel. —

ISTENEM, Is-
 tenem! ez
 már mégis
 rettenetes!
 Soha sem
 ér véget ez
 az unalmas ta-
 nulás! Délelőtt
 is, délután is
 lezke, mindig
 csak lezke!

Az ember nem pihenhet soha
 kedvére! Igazán rettenetes!

Igy sáponkodott Janika és szörnyen
 elkeseredve ledőlt a kertben egy árnyas
 fa alatt a puha pázsitra. Mariska pedig,
 az ő kis hugocskája, épen olyan, vagy még
 nagyobb elkeseredéssel heveredett le mel-
 léje és siránkozva mondá:

— Bizony igazad van! Én már ki
 nem állom sokáig! Délelőtt nyolcz egész
 sort kellett a nevelőnővel olvasni és
 mert rosszul olvastam, délután tizenkét
 sort olvastatott velem... majd egy félol-
 dalt! Egészen oda vagyok!

Egymásra hajoltak és rettentő busan
 sóhajtoztak, bágyadtan be-behunyva sze-
 möket a roppant munka után, melyet dél-
 után végeztek.

— Csak tudnám, mikép menekülhet-
 nénk ettől a sok terhes dologtól, dörmögé
 Janika.

— Jaj de jó volna, ha nem kel-
 lene többé dolgozni, tanulni! tevé hozzá
 Mariska.

— De milyen jó volna! Csakhogy nem találhatjuk ki a módját.

Ekkor valaki megszólalt mellettök:

— Pedig az nagyon könnyü, csak jertek oda, a hol én élek.

Janika és Marika meglepetve néztek föl és mit láttak? Hát bizony egy nagy libát. Roppant ostoba képe volt, de igen vagnak látszott és kövér volt, akár egy török basa.

Janika bátorodott neki először és kérdé:

— Hát aztán hol élsz te?

— A Restség pompás országában.

— És mit csinálsz ott?

— Semmit. Azaz, eszem iszom kedvemre, alszom, heverek és mint látjátok, gyönyörűen hizom. Egyéb dolgom nincs.

— De boldog ország lehet az! sohajtá Mariska.

— Az ám, sohajtá Janika. Bezzeg nekünk van ám dolgunk és ha nem végezzük jól, még ozsonnát sem kapunk. Így bizony meg nem hizhatunk.

— Bár csak mi is ott élhetnénk abban a szép országban! szólta Mariska.

— Az csak töletek függ, felelt a liba. Keljetekek föl és menjetekek oda.

— Nincs nagyon messze?

— Dehogyan van. Csak nem hiszitek, hogy ide sétáltam volna messzire? Restség országát mindenki hamar eléri.

— És merre fekszik?

— Amarra, szólta a liba és jobbik lábával hátra felé mutatott.

Janika fölkel.

— Én mindjárt el is megyek oda, mondá.

— De biz' én is elmegyek, szólta Marika.

És ezzel megindultak.

A mint hátranéztek, a kövér libát nem látták többé. De mintha valami gunyos hang azt énekelte volna:

A libánál nincs ostobább,

Mondják rám az emberek:

Pedig ime, tultesz rajtam

Ez a botor két gyerek.

(Folytatása a 170. lapon.)

Apró HAL. (Lásd a 166. lapon.)

(Folytatás a 167. laphoz.)

Janika és Mariska nem tudták, csakugyan hallják-é ezt, vagy csak a rossz lelkiismeret sugja. Nem is hallgattak reá, hanem odább ballagtak.

Egymást kézen fogva mentek, mendégéltek s nagyon jó kedvök volt. Hogy ne lett volna? Hiszen a kövér liba azt mondta, hogy hamar eljutnak abba a boldog országba.

— Az nem is volna szép dolog, ha nagy fáradsággal kellene oda utazni, szolt Janika. Akkor senki sem menne oda.

— Igaz a, szolt Mariska. De ha egyszer ott leszünk, hát aztán mit csinálunk?

— Mit? Hát semmit!

— Épenséggel semmit?

— Épenséggel semmit. Hiszen azért megyünk oda.

— De ebédet, osonnát azért kapunk?

— Hogy ne? Hiszen hallottad, ott senkinek sincs más dolga, mint hogy kedvére egyék-igyék és meghizzék. Majd mi is meghizunk és én olyan leszek nem sokára mint a kövér Zsiga bácsi.

— Én meg mint a Zsófi néni, szolt Mariska nevetve.

— A nevelőnő pedig nem lesz többé a sarkunkban, nem fogja mindig mondogatni, hogy már elég volt a gyümölcsből; süteményből.

— Jaj de jó lesz!

Épen ekkor megpillantottak egy hangyalegyet, mely nagy teherrel a hátán ugyancsak izzadva, nehezen kapaszkodott egy kőre.

— Milyen esztelen teremtés! szolt Janika. Hogy kinlódik, fárad, mikor bizonyosan ő is könnyen eljuthatna Restség országába és élhetne kényelmesen. Jőjj velünk, hangya barátom!

A hangya komolyan, szemrehányólag nézett reájok és tovább ment.

Janika Marika
Roszra csábít a liba;
Rögtön vissza térjetek;
Legyetek jó gyermekek,
Tanuljatok, dolgozzatok,
Úgy lehettek csak boldogok!

— Bolond beszéd! szolt Janika megvetőleg.

— De mennyire! tevé hozzá Marika. És tovább ballagtak.

Nem igen messzire mentek, mikor egy fán mókuskát pillantottak meg. A fürge, okos kis állat nagyon el volt foglaltva, diót, mogyorót hordott össze magának a téli időre, mikor zuzmára borítja a földet és sehol sem találhatni emmi valót.

— Milyen bolondos teremtés, szólt Marika. A helyett, hogy megenné azt a jó diót, elteszi.

— Az már csakugyan nagy bolondság, bizonyítá Janika. — Hallod-e, mókuska, mit fárasztod magad haszontalanul? Hiszen ide már közel van a Restség országa, ott minden baj és munka nélkül megélhetni. Jöjj velünk, mi épen oda megyünk.

A mókuska szánakozva nézett reájok, de nem felelt hanem folytatta szorgalmasan a munkáját, nem sokára eltűnt a faoduban. Janika és Marika odább sétáltak, de alig hogy megindultak, a faoduból mintha e szavakat hallották volna:

Vissza, vissza gyorsan!
Haza térjetek!
Veszedelem vár itt,
Botor gyerekek!

Marika hallotta és kissé megijedt; de Janika oda se ügyelt s szaporán ballagtak odább.

Néhány perc múlva meredek hegyek közé jutottak. Gyalogut vezetett föl a sziklákra, egy másik, sokkal szélesebb pedig a hegy aljában végig, szépen egyenesen.

— Most merre menjünk? kérde Marika.

— Azon a meredek uton semmi esetre sem, felelt Janika. Hiszen ott nagyon keserves volna fölkapaszkodni, az nem lehet Restség országának az útja. Menjünk csak az egyenes uton.

Épen tovább akartak menni, mikor a meredek uton egy öreg embert láttak meg, aki egy nagy, nehéz kosárral a kezében keservesen kapaszkodott fölfelé és a mint a két testvért megpillantá, így szólt:

— Jó kis fiu, jó kis leány, segítsetek nekem kissé, hogy ezt a nehéz kosarat fölvigyem a tetőre. Janika nagyot nevetett.

— No persze, hiszen azért indultunk ide, hogy ilyen terhes munkába fogjunk bele! Megyünk Restség országába, a hol senkinek sincs semmi dolga. Ha van esze, velünk tart.

— Nem tehetem, föl kell vinnem ezt a kosarat a hegytetőre. Kérlek, jó gyermekek, segítsetek!

Marika kissé megsajnálta a szegény öreget s kedve lett volna segítségére menni, de Janika semmikép sem akarta és kézen fogva hugocskáját, gyorsan vont maga

után. Már nem látták az öreg embert, de mintha a magasból valaki ezt kiáltott volna utánok:

Nem hallgattatok böles szóra,
Restek voltatok a jóra;
Menjetez hát vesztetekbe,
Többé nincs, ki megmenthetne.

Erre épen oly kevésse ügyeltek, mint az előbbi intésekre s mentek odább. Csakhamar bolthajtásos kapuhoz értek, melyben valaki állt. Messziről valami fábábnak látszott, de a mint a két testvér közelebb ért, így szólt hozzájuk:

— Ide, ide, már rég várlak. Rég tudtam, hogy el fogtok jönni. Hát csak sétáljatok be, itt van a Restség országa, én vagyok a kapusa.

Janika és Marika nem is kérték magukat, hanem szaporán beléptek. Mikor tul voltak a kapun, nagy lett az örömük

a fölött amit láttak. Gyönyörű kertben voltak, melyben mindenféle tarka virágok pompáztak. De ennek még nem örültek volna oly nagyon; hanem örültek annak, hogy ami jóféle csemege csak gondolható, az mind termett ott alacsony fákon és bokrokra, úgy hogy csak le kellett szakítani. A kapuval szemközt pedig ott látták a kövér libát, mely ide hívta őket s mely most ravaszul kacintott feléjük és így szólt:

Ez az élet a gyöngy élet.
Munkától itt nem kell félned.
Eszel, iszol, szundikálsz.
Egyebet soh'sem csinálsz.

— Jaj de jó, hogy idejöttünk! szólt Janika. Most már mit csináljunk előbb: megpihenjünk-e vagy ügünk?

— Heveredjünk ide az árnyékba, e bokrok alá. Pompás gyümölcs van rajta. Ha megpihentünk, közel érjük.

Leheveredtek egymás mellé s pihenve a gyaloglástól, ezalatt nézegették a fejük fölött függő szép gyümölcsöt.

— Én majd azt a gyönyörű piros almát szakítom le, szólt Janika.

— Én meg azt a szép barackot, szólt Marika.

— Kár, hogy fekvé el nem érhetjük. Szinte röstellek fölkelni.

— Magam is.

Alig mondták ezt ki, az a két gyümölcs darab leesett, egyenesen a szájokba. Meg sem kellett mozdulniok.

— Ez már okos dolog, mondá Janika.

— Az ám. Legjobb volna, ha épen-
séggel mozdulnunk sem kellene. Olyan
pompás itt heverészni.

Miután az édes gyümölcsöt megették,
behunyták szemöket és elaludtak. Sokáig
aludtak-e, azt biz én nem tudom, de végre
fölébredtek és lábra akartak állani. Igen
akartak, de nem bírtak. Nem mozdulhat-
tak. Lábukat mintha valami óriási pókháló
fonta volna be.

— Mi ez? Nem tudok mozdulni!
szólt Janika ijedten.

— Én sem, szólt Marika még ijed-
tebben. Mi történt velünk?

A bokorból valami titkos hang meg-
szólalt:

— Csak az, amit kívántatok. Olyan
röstekek voltatok az imént, hogy a gyümölcs-

esért sem akartatok nyulni s kívántátok,
hogy többé mozdulnotok ne kellene. No
hát nem is fogtok többé mozdulni. Így
illik az igazi rest embereknek!

De már ez nem tetszett se Janikának,
se Marikának.

— De hiszen az borzasztó volna,
örökké feküdni, heverni! . . . akkor inkább
volnék otthon, mondá Janika.

— Igen, akkor inkább menjünk haza,
szólt Marika.

A bokorból gunyos nevetés hal-
latszott.

— Csakhogy otthon tanulni, dol-
gozni kell!

— Inkább tanulok és dolgozom . . .
igen, akarok és fogok is tanulni, szólt
Janika. Soh'sem leszek többé rest.

— Én sem, én sem, csak megmozdulhassak, mondá Mariska.

Janika minden erejét megfeszíté, hogy széttépje a hálót, melybe be voltak fonva s egyszerre . . .

— Jaj mit csinálsz, Janika? Épen az orromra ütöttél! kiáltá Marika.

— Jaj de borzasztót álmodtam, szolt Janika.

— De még magam is, mondta Marika.

— Egyet álmodtunk és most már tudod-é, meg kell tartanunk, amit fogadtunk. És mindjárt megyek és megtanulom holnapra a leczkémét.

— Én is.

Janika fölnyitotta szemeit . . . ott feküdt a kertben a fa alatt s mellette Marika. Bizony úgy látszi'x, szépecskén elaludtak mindaketten fényes nappal csupa lustaságból s most ugyancsak nyujtózokdakt.

— És többé nem fogunk ijedezni a munkától, tanulástól, hisz e nélkül nincs öröm a pihenésben.

És csakugyan fölkerelkedtek és azután többé soha sem kívánczokdakt Restség országába, belátván, hogy az volna a legborzasztóbb sors, ha valakinek örökké hevernie kellene.

A KIRÁLY ÉS A LIBAPÁSZTOR.

— Igaz történetke. —

NEM nagyon régen, e századnak első felében élt a az király, a kivel ez a kistörténetke megesett. Maga beszélt el sokszor s mulatott, de okult is rajta.

A király igen szerette a tudományokat s kedvencz időtöltése az volt, nyári időben, hogy messze a zajos várostól szép

kerttel körülvett kastélyban tudós férfiakal társalkodott, vagy pedig az árnyas fák alatt olvasgatott. Sokszor kiment a mezőre s azontul a közeli erdőbe is és ott a fűbe heveredve olvasott. Igen egyszerűen öltözködött, úgy hogy csak nagyon kevesen ismertek rá.

Egy napon szintén az erdőben olvasgatott, mikor valami madár magára vonta figyelmét. Letette a könyvet és közelebb

ment
csere
király
madár
is meg

épen a
hogy
Röste
na-e v
Nem l
zetü fi
libát é

ben a
Szalad
A
s bár a
a szem

rám fe
vagyok

majd é
reájok.

fiu ösz
tetvény
akkor a
egész e
az a na
oda ig
olyan k
örizni!

A
toknak
menj.

A
forintna
ostorát
libákat.
Al
vették,

ment a bokorhoz, melyen a madárka csi-csergett. A madár odább röppent s a király jó darabon követte, míg végre a madár eltűnt a sűrűben. Ekkor a király is megindult hazafelé.

Már közel volt a kastély kertjéhez, épen a mező szélén, mikor eszébe jutott, hogy a könyvét ott hagyta az erdőben. Röstelt visszatérni s körülnézett, nem volna-e valaki, a kit elküldhetne a könyvért. Nem látott mást mint egy szegényes öltözötű fiút, ki ott a mezőn egy nagy csapat libát őrzött. Magához hívta s így szólt:

— Tudod ugy-e hol van itt az erdőben a forrás? Ott felejtettem egy könyvet. Szaladj oda és hozd el, kapsz egy forintot.

A libapásztor nem ismerte a királyt s bár a forint említésére nagyon csillogtak a szemei, így felelt:

— Nem mehetek, teins uram. Nagyon rám férne az a pénz, mert szegény fiu vagyok; de hát nem mehetek el innen.

— Miért?

— Mert vigyáznom kell a libákra.

— Jól van no, ne féltsd a libáidat, majd én itt maradok és vigyázok addig reájok.

— Nem ért a teins ur ahhoz, szólt a fiu őszintén. Itt a közel fiatal palánta-ültetvény van, ha a libák oda bemennek, akkor a kárt nekem kellene megfizetnem, egész esztendei bérem rámenne. Kivált az a nagy gunár ott ni, látja? Az mindjárt oda igyekszik s a többi utánna. Nem olyan könnyű ám egy csapat libát megőrizni!

A király nagyot nevetett.

— Bíz csak reám. Különb csapatoknak tudok én parancsolni. Itt a forint, menj.

A libapásztor nem birt ellenállni a forintnak. Elvette és viszont odaadta kis ostorát a királynak, hogy ezzel hajtsa a libákat. Aztán elfutott az erdőbe.

Alighogy a fiu elment, a libák észrevették, hogy nincs ott a pásztoruk és sza-

naszét szóródtak a mezőn, az a gunár pedig egyenesen megindult a palántás föld felé. A király ide-oda szaladt, hogy a libákat visszaterelje egy csapatba, de bizony hiába kergetőzött; már egészen bele izzadt s egyszerre csak azt vette észre, hogy míg egy fiatal libát, mely balra a patak felé szaladt, onnan visszakergetett, az alatt a többi egész csapat szárnyra kelt és a hamis gunár vezetése alatt a palántás földre röpült, ott javában pusztítva a zsenge növényeket. Lihegve futott a király utánuk, de nem érthette utól s bele unva a dologba, bosszusan állt meg. Épen ekkor tért vissza a fiu a könyvvel és nagy ijedelemmel látta, mi történt.

— Jaj Istenem, hiszen tilosba eresztette a libákat! Jaj, jaj! Lesz most drága dolgom, elcsapnak, megbüntetnek! Mondtam előre, ugy-e, hogy nem fog tudni vigyázni reájok!

Futva ment libái után és csakhamar kihajtotta őket a tilosból. A király elgondolkozva nézte, aztán nagyobb összeg pénzt adott a fiunak s így szólt:

— Itt van még számodra valmi; a palántás föld gazdájának pedig mondd meg hogy a kárt a király fogja megfizetni, mert ő okozta.

Természetesen meg is fizette, de aztán így szólt környezetéhez:

— Lám, nem szabad megvetni, kevéssé becsülni a legesekélyebb foglalkozást sem. Valaki tudhat kormányozni egy országot, parancsolhat egész nagy hadseregnek és még sem tud megőrizni egy csapat libát, amit pedig egy kis fiu jól elvégez.

HIVOGATÁS.

Mariska.

CSIGA-BIGA gyere ki,
A házadból gyere ki,
Utadat egyengetem,
A nótádat pengetem.

Lenke.

Pille, pille, pillikém,
Szállj no kedves, szállj felém,
Szép nótát tudok neked,
Mézet is adok neked.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXIII. köt. 9-ik számában közölt római régiség megfejtése:

„A Mici retteg, mert a Laci magasan hintázza.”

Helyesen fejtették meg: Pete Janka, Sachs Hilda, Adler Malvin és Regina, Jakobovics Béla, Deutsch Győző és László, Gold Hermina, Herczog Fülöp, Pazár Lenke, Strék Kati és Erzs, Bötzer Ferike, Grossmann Róza, Hevesy Klára, Rózsa Sarolta, Schwartz Berta, Ney testvérek, Pös József, Fiala Irma és Tóni, Rupp Irén (sajátkezű irást kívánok! F. b.), Weisz Ferike, Ormay Vilma, Straszburger testvérek, Mauritz Juliska és Gyula, Szalacsy Gizella, Kussy Erzsébet és János, Strausz Margit és Kornélia, Schwitzer Adél, Erdensohn Hona, Kohn Miksa és Mór, Taub Ernő, Pintér Rézike, Ernye Anna, Aranyossy Alice, Hirsch Giza, Bakó Lujzika és

Lajos, Halbrohr Hona, Fligl József, Szarvas testvérek, Tury Emma és Gabriella, Molesz Béla, Kiss Ödön, Ullmann Béla, Hánakám Ottilia, Farkas Géza, Takách Malvina, Rosenfeld Vilma, Margit és Pali, Löwinger Mór, Weismann Berta, Heszterényi Mariska, Fleischner Anna, Szabó Mariska, Herrich Meláné, Strasser Valéria és Emma, Schön Miklós, Kohner Hona, Goldstein Róza, Csukássy Jenő, Königstein Lajos, Kisfaludy Margit és Endre, Weisz Miksa és Elemér, Arany Ákos és Oszkár, Kováts Lujza, Borombóvics János és Nándor, Arany Irén, Spindler Marián és Rudolf, Krausz Jenő és Miksa, Klein Sándor, Ellbogen Samu, Krausz Armin, Dóry Feri és Frigyes, Mandl Margit és Miklós, Sztójanovics Sztanka és Jenő, Hercz Jakab, Klein Géza és Andor, Mocsári Fanni és Géza, Löwinger Fánika, Fejér Gizella, Oberrecht Margit, Váradai Rózsika és Béla, Bleier Hermina, Wörös Gyula (sajátkezű irást kívánok! F. b.), Schwarz Irén, Löwinger Laura és Rudolf.

G Y Á S Z.

Csak szedi a virágot a Halál is!
Még bimbóeska volt, még ki sem féslett,
s fagyos kézzel már letarolta. E kis bimbónak

HORVÁTH HAJNA

volt a neve, jó szüleinek szerelme, öt testvérének öröme. Rövid szenvedés után augusztus 26., életének 11-dik évében Darmán halt meg.

A „Kis Lap” révén, mely a boldogult gyermeknek annyi kedves órát szerzett, úgy szólván lelki rokonságban állott veletek. Kivánjunk áldást emlékére.

Nyugodjék békén!

F. b.

Jótekonyság.

A szegény gyermek-kórház javára adakoztak még:

Bokros Ilka 1 frt. — A már eddig kimutatott 636 frt 76 krral együtt összesen 637 frt 76 kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes kis adakozókon.

Forgó bácsi.